

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
«ΠΑΤΡΙΩΝ»
ΘΑΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3 Α
ΤΗΛΕΦ. 582

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Ενδιδόμενον τη επιμελείᾳ επιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδέμου, Γ. Ζηρίου καὶ Ι. Μ. Δερβιργῆ διευθύνοντος.

Η ΑΥΡΙΟΝ

Οἱ βιαίως ἀποσπώμενοι ἀπὸ τὰς ἀγκάλας ἡμῶν ἀδελφοὶ ἄς εἶναι βέβαιοι, ὅτι δὲν δοκιμάζουσι θλίψιν μεγαλότεραν τῆς ἰδικῆς μας. Τὰ φαινόμενα ἄς μὴ τοὺς ἀπατώσιν. Ἡ ἐλευθερία, τὴν ὁποίαν ἀπολαμβάνομεν οὐδέποτε κατέστησε τὸν ἄρτον τὸν ὁποῖον τρώγομεν ἡμεῖς γλυκύτερον ἐκείνου, δι' οὗ τρέφονται οἱ ἐν δουλείᾳ ἀδελφοί μας. Ἐφ' ὅσον καὶ μία λωρὶς τῆς Ἑλληνικῆς γῆς θὰ τελῇ ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἐξωτὴν ἐπιδρομῶν ὅλαι αἱ ἄλλαι, ὅσον ἐλεύθερα καὶ ἂν εἶναι, θὰ αἰσθάνωνται αὐτὸν ἐξ ἴσου συνθλίβοντα καὶ καταπιέζοντα πάντα τράχηλον. Τὰ φαινόμενα, εἴτε ὡς παῖδοι ἑορτασμοὶ παρουσιάζονται εἴτε ὡς ἀπολαύσεις ἡμερῶν ἀνεφέλων, κρύπτουσιν ἐνίοτε δριμύτατα ἀλγῆ ὡς ὁ κλαυσίγελως εἶναι ἐνίοτε τραγικώτερος τοῦ ἐλλοιυμοῦ.

Ἄν ἀλλαχού ἡ ἀπόλαυσις τῆς ἐλευθερίας εἶναι τὸ γλυκύτερον τῶν ἐπὶ γῆς ἀγαθῶν, δι' ἡμᾶς τοὺς ἐλευθέρους Ἑλληνας ὑπῆρξε πάντοτε μετὰ τῶσας πικρίας συνδεδεμένη ὅσον αἰσθάνεται γενομένη τὸν ἄρτον τῆς ἡ φιλόστοργος μήτηρ τῆς ὁποίας τὸ τέκνον λιμοκτονεῖ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀπολυτρώσεως, παρ' ὅλα τὰ φαινόμενα, τὸ ὕστατον τῶν μελημάτων ἡμῶν ὑπῆρξεν ἡ ἀπόλαυσις τῆς σήμερον. Διὰ τὴν αὖριον εἰργάζετο, ἐμόχθει, ἡγωνία, ἐδοκιμάζετο, ἡ ἐλευθερία Ἑλλάδος. Τῶν ἔργων, τῶν μόχθων, τῶν ἀγωνιῶν, τῶν δοκιμασιῶν ἐκείνων τὰ ἀποτελέσματα τὰ εἶδομεν, τὰ εἶδε δὲ καὶ τὰ ἐθαύμασεν ὁ κόσμος ἐλόκληρος. Ἀλλὰ «τὸ ἔργον δὲν ἐτελείωσεν» ὅπως ἐκήρυξεν ὁ Βασιλεὺς ἡ αὖριον ἡ περιπόθητος δὲν ἀνέτειλεν ἀκόμη.

Ἐναγωνίως θὰ τὴν ἀναμείνωσιν οἱ ἀποσπώμενοι ἐκ τῆς μητρικῆς ἀγκάλῃς Ἑπειρώται καὶ νησιῶται, μετ' ἴσης δ' ἡγωνίας τείνοντες εἰς αὐτοὺς ἀνοικτάς ἀγκάλας θὰ τὴν προπαρασκευάζωμεν καὶ ἡμεῖς.

Κοινὸν θὰ εἶναι τὸ παράπονον κατὰ τῆς ἀδικίας τῶν ἰσχυρῶν, κοινὰ αἱ ἐλπίδες καὶ ἡ πίστις ἀλλὰ καὶ κοινοὶ οἱ ἀγῶνες. Θὰ διαφέρουν μόνον ἰσως κατὰ τὴν μορφήν. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐγκαρτερήσει τόσον ἀπέδειξε πάντοτε μεγαλεῖον τὸ Γένος ἡμῶν, ὥστε οἱ μάρτυρές τῆς νὰ δοξάζωνται ὡς ἐφάμιλλοι τῶν νικηφόρων ἡρώων.

Εὐτυχῶς τῶν μαρτύρων οἱ χρόνοι παρήλθον διὰ τὸν Ἑλληνισμόν καὶ αἰγλήσασα ἀνατέλλει νέα ἡρωϊκὴ αὐτοῦ ἐποχὴ. Οἱ τῶς ἀνυπεράσπιστοι καὶ ἐγκαταλειμμένοι ἔχουσιν ἀδελφοὺς ἰσχυροὺς ἐν ἐπιφυλακῇ. Ἄν «τὸ ἔργον δὲν ἐτελείωσεν» ἀκόμη, ἀπτόητος πίστις ὑπόσχεται ὅτι «τὸ ἔργον θὰ τελειώσῃ». Μὲ τὴν πίστιν αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ ἄς ὑποταχθῶμεν πάντες εἰς τὸ θέλημα Ἐκείνου, ὅστις ὅπως, ἐν τῷ παρελθόντι, οὕτω καὶ ἐν τῷ μέλλοντι δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃ ἡμᾶς.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Β' Νηστεῶν

(Μαρκ. 1. 2, 12)

Κείμενον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων. καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράββατον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, λέγει τῷ παραλυτικῷ τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. ἦσαν δὲ τινες τῶν Γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας, εἰ μὴ εἰς ὁ Θεός; καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ, ὅτι οὕτω διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; τί ἐστὶν ἐυκολώτερον ὁ εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν ἔγειρε, καὶ ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει; ἵνα δὲ εἰδῇτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας, λέγει τῷ παραλυτικῷ, σοὶ λέγω, ἔγειραι, καὶ ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ ἡγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράββατον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντες, ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν.

Σημειώσεις.

1) Ἀπεστειλάσαν τὴν στέγην. = Ἡ οἰκία χωρικὴ οὐσα ἀπετελείτο ἀπὸ ἐν μεγάλῳ δωμάτιον = οἱ φέροντες λαίπν τὸν παραλυτικὸν ἀφοῦ ἀφῆσαν τὰς κεφαλὰς, καὶ κατόπιν τὰς σανίδας καταβιβάζουσι τὸν κράββατον ἐνώπιον τοῦ Ἰησοῦ. 2) Τί ἐστὶ ἐυκολώτερον εἰπεῖν. = εὐκολώτερον — εὐκολώτερα ἀπαγγέλλει τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν ὡς μὴ δυνάμενη νὰ ἐξελεγχθῇ. 3) Ἵνα δὲ εἰδῇτε. = ἵνα γινώσκητε λαίπν αὐτοῦ ὡς τώρα δὲν ἠθέλησε νὰ πιστεῦσθε. 4) Ἐναντίον πάντων. = ἐνώπιον πάντων. 5) Ἐξίστασθαι. = καταπλήττεσθαι διὰ τὸ ἐξίστασθαι τοῦ θαύματος. 6) Ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν. = διὰ μόνου τοῦ λόγου νὰ ἐγείρῃ παραλυτικούς.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Ἐκ τῆς πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Α' 10 Β' 4.

Γράφας ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τὰς πρὸς τοὺς Ἑθνικούς τοὺς μὴ γνωρίζοντας τὸν ἀληθῆ Θεόν, ἐπιστολὰς αὐτοῦ ἀποκαλύπτει αὐτοῖς δι' αὐτῶν τὸν ἀληθῆ Θεὸν τὸν μονογενῆ αὐτοῦ υἱὸν καὶ Λόγον τὴν ἠθικὴν διδασκαλίαν καὶ μέλλουσιν τῶν ἀνθρώπων ζωὴν. Γράφας δὲ τὴν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολὴν διαπιστοῖ εἰς αὐτοὺς ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπαγγελθεὶς ἐκ τῆς Εὐαγγ. Σωτὴρ, ὁ ὑπὸ τῶν προφητῶν

προκαταγγελλοί και διά σημείων και τεράτων προεικονι-
σθεις είναι ο της Παρθένου Μαρίας 'Ιησους Χριστός. Είς
πάσας δ' αὐτοῦ τὰς αποδείξεις λαμβάνει τὰ ἐπιχειρήματα
αὐτοῦ ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Οὕτω ἐν τῇ αὐρίον ἀνα-
γινωσκόμενη περικοπῇ τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς παρα-
βάλλει τὴν δοξάν τοῦ υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ ἔρ-
γον τῶν ἀγγέλων καὶ ἀποδεικνύει ἐκ γραφικῶν ῥήσεων ὅτι
τῶν μὲν ἀγγέλων τὸ ἔργον εἶναι λειτουργικὸν ἢ ὑπηρετικὸν
ἐνῷ τὸ τοῦ υἱοῦ εἶναι ἀπολυτρωτικὸν προερχόμενον ἐξ αὐτοῦ
τοῦ υἱοῦ τοῦ ὄντος Θεοῦ. «Πρὸς τίνα δὲ τῶν ἀγγέλων εἴ-
ρηκε ποτε· κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου
ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου;» Ἀναφέρεται πού τοῦτέστι τῆς
Γραφῆς ὅτι ὁ Θεὸς ἐκάθησέ τινα τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ ἐκ
δεξιῶν αὐτοῦ ἐν ἱστορίᾳ; ἐπομένως τὸ γραφικὸν τοῦτο
χωρίον ἀναφέρεται εἰς τὸν υἱόν. Δὲν λέγει δὲ «ἕως ἂν θῶ
τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου» ἐννοῶν ὅτι
κατωτέρως ἰσχύος ἦτο ὁ υἱὸς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κατισχύῃ
τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ; ἀλλ' ἵνα καταδείξῃ τὴν ταυτογνωμίαν
τοῦ Πατρὸς πρὸς τὸν υἱόν διὰ τὸ ὁμοούσιον τῶν ἐχθρῶν τοῦ
Πατρὸς. «οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα, εἰς δια-
κονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σω-
τηρίαν;» Ναι οἱ ἄγγελοι εἶναι οὐ μόνον κατώτεροι τοῦ
Υἱοῦ, ἀλλὰ ὁμόδουλοι ἡμῶν πνεύματα, λειτουργικὰ ἀπο-
στελλόμενα ἵνα διακονήσωσιν ἐν τῇ ἔργῳ τῆς σωτηρίας
τῶν ἀνθρώπων. Ἀφοῦ δὲ μέχρι τοῦδε προσείχομεν τοῖς προ-
φήταις οὕτινες ἐλάλουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῖς ἀγγέ-
λοις πόσον μάλλον ὀφείλομεν νῦν νὰ προσέχωμεν εἰς τὰ ὑπ'
αὐτοῦ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ ὁμοουσίου καὶ ἱσοπίμου τῷ
Πατρὶ λεχθέντα καὶ ὑπ' ἡμῶν ἀκουσθέντα μήπως ἐκπέσω-
μεν καὶ ἐκφυγῶμεν τῆς ὁδοῦ τῆς σωτηρίας. «Εἰ γὰρ ὁ δι'
ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος καὶ πᾶσα παράβα-
σις καὶ παρακοή ἔλαβεν ἐνδικὸν μισοαποδοσίαν πῶς ἡμεῖς
ἐκφυγόντες τὴν δικαιοσύνην ἀμελήσαντες σωτηρίας;» ἦτις ἀρ-
χὴν λαβὸν σαλατῆσθαι διὰ τοῦ Κυρίου ὑπὸ τῶν ἀκουσάν-
των εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη. Διότι ἐὰν ἀπειλὴ δοθεῖσα δι' ἀγ-
γέλων, ὡς πρὸς τοὺς Σοδομίτας καὶ εἰς ἄλλας περιπτώσεις
ἐπραγματοποιήθη καὶ πᾶσα παράβασις πρὸς τὴν ἐντολὴν
ταύτην τοῦ Θεοῦ δικαίως ἐτιμωρήθη, πῶς ἡμεῖς θὰ ἐκφυ-
γῶμεν καὶ δὲν θὰ τιμωρηθῶμεν καταφρονήσαντες τῆς σω-
τηρίας, ἥτις αὐτοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἐδόθη καὶ ἦτις κη-
ρυχθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἐβεβαιώθη εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τῶν
ἀμείνων μαθητῶν αὐτοῦ.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΚΟΥΤΣΟΛΙΟΥ

Ἡμεῖς παῖδι καὶ γέραςα κι' ἄσπρισαν τὰ μαλλιά μου.
Μόν' δὲν ντροπιάστηκα ποτὲ κι' ἐγὼ καὶ τ' ἄρματά μου.
Καὶ τώρα δὴ τὸ Κουτσοῦλι κόντεψα νὰ τὸ πάθω.
Ἔνας ἐχθρὸς μὲ πρόδωκε πῶς ἐπίασα τὰ σπῖτια.
Κ' εἶχα μαζί μου μοναχὰ τριακόσια παλληκάρια.
Κι' ὁ Ἀδὴ-πασὰ σὺν τῷ μαθεῖ ἐσύνεισε τ' ἀσκήσια.
Κι' ἐβγήκε ἀπὸ τὰ Γιάννινα νύχτα μὲ τὸ σκοτάδι.
Κ' ἐπῆγε κι' ἐξημέρωσε τὸ Κουτσοῦλι ταῖς βάραις.
Παρασκευὴ ξημέρωσε, κρύα, παταγωμένη.
Κι' ἐγὼ ὄντας ἐξυπνήσα εὐρέθηκα κλεισμένους.
Κι' ἀκούω τὰ τόπια νὰ βροντοῦν νὰ πέφτουν τὰ τουφέκια.
Ἀπάνω ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ κι' ἀπὸ δυὸ τρία σπῖτια.
Ὅσα μολύβια ῥίχνανε πέφτανε σὲ κουφάρια.
Ἐβάσταζεν ὁ πόλεμος ἀπ' τὴν αὐγὴν ἐς τὸ βράδυ.
Σὰ βράδυσε κι' ἀπὸσκίωσε καὶ πῆγε νὰ γύρῃ ὁ ἥλιος.
Ὁ Λάμπρος Ζήκος κούστηκε σὲ μιὰ φιλὴ ραχούλα.
—Γέλα μου, βάστα τὴ φωτιά, βάστα τὰ μετερίκια.
Καὶ φέρονε διαλεχτὰ παῖδιά, Λακιάταις πεντακόσιους.
Οἱ Τούρκοι δὲν καρτέρεψαν νὰ τοὺς πλάκωσῃ ἡ νύχτα.
Κ' ἐμπήκανε ἐς τὰ Γιάννινα πεζούρα καὶ καθύλλα.
Ἦντες χιλιάδες εἶχαν βγῆ Νιζάμι κι' Ἀβασίταις.
Κ' ἐπλήρωσαν τὰ δεκατρία ἐς τοῦ Κουτσοῦλι τῆς βάραις.

Ο ΣΠΕΙΡΩΝ ΦΑΥΛΑ ΘΕΡΙΖΕΙ ΚΑΚΑ

Α'.

Ἡμεῖς ἀκόμη κατὰ τὸν παρελθόντα Φεβρουάριον σύμ-
μαχοι τῶν Βουλγάρων καὶ συχνὰ αἱ ἀρχαὶ ἐκατέρως Κυβερ-
νήσεως ἀντήλλασσον ἐπισκέψεις καὶ ἔγγραφα, καὶ κοινὴν
ἐχθρὸν καὶ πολέμιον ἐλέγομεν τὸν Τούρκον, ὅτε ἐδημα-
σιεύθη ἐν Γαλλικῷ Περιοδικῷ καὶ μάλιστα ἐν ἀρχῇ τοῦ τεύ-
χους διατριβὴ φέρουσα τὸ ὄνομα Γάλλου, ὅστις ὅμως βεβαίως
ἐλάβε τὰς πληροφορίες του παρὰ τῶν συμμάχων μας Βουλγα-
ρων, διατριβὴ, λέγω, ἐπιγραφομένη *Οἱ προπαρασκευασταὶ*
τοῦ Βουλγαρικοῦ θριάμβου. Ἐν τῇ πραγματικῇ ταύτῃ λε-
γονταὶ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐναντίον ἡμῶν, ὥστε πᾶς ἀν-
θρώπος ἀγνοῶν τὴν φύσιν τῶν Βουλγάρων θὰ ἐξεπλήσσει
πῶς λέγονται ταῦτα κατὰ συμμάχων. Πρόσθετος τοῦτο
ὅτι οὐδεὶς οὐδὲ ὁ ἐλάχιστος σεβασμὸς πρὸς τὴν ἀλήθειαν
ὑπάρχει ἐν αὐτῇ. Ἀναγράφω ὀλίγα τινα κατὰ
ῥαβδον. «Ὁ λαὸς, λέγει, ὅστις παρήγαγε τὸ κυριλικὸν ἀλφά-
βητον, δὲν ἐγνώριζεν πλέον τὸ ἔργον του» (δηλ. ἔνεκα τῆς
ἀμαθείας εἰς ἣν εὐρίσκειτο πρὸ ὀλίγων ἡμῶν). Ἄλλ' ὁ ἀ-
μαθεὶς εἰς ἣν εὐρίσκειτο πρὸ ὀλίγων λεγόμενον ἀλφάβη-
τον, δὲν παρήγαγε τὸ κυριλικὸν λεγόμενον ἀλφάβη-
τον, ἀλλ' ὁ ἱεραπόστολος Κύριλλος καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Μεθόδιος. Οἱ ἱεραπόστολοι δ' οὗτοι ἦσαν
Ἕλληνας τὸ γένος καὶ ἐμύχθησαν καὶ ἠγωνίσθησαν, ἵνα
τοὺς Βουλγάρους μετατρέψωσιν εἰς τὸν Χριστιανισμόν, ἐπι-
κρίνοντας ὅτι οὕτω θὰ ἐγίνοντο ἡμερώτεροι καὶ ἀνθρωπινώτε-
ροι (ματαίᾳ ἐλπίδι!), καὶ ἵνα ἀλφάβητον κατάλληλον νὰ πα-
ραστήσῃ τοὺς φθόγγους τῆς Βουλγαρικῆς γλώσσης διαμυ-
φώσῃ, καὶ ὁμολογουμένως ἐπέτυχον τοῦτο, καὶ ἵνα τὴν
γλῶσσαν τῶν Βουλγάρων διαπλάσῃ καὶ καλλιεργήσῃ.
Ἄλλ' οἱ Βούλγαροι καὶ πάντες οἱ Σλαῦοι διαστει-
φόντες τὴν ἱστορίαν λέγουσιν αὐτοὺς οὐχὶ ἀποστόλους τῆς
Σλαβίας, ἀλλ' ἀποστόλους Σλαβόνων, καὶ οὐδεὶς ποτὲ ἐν τῇ
Σλαβικῇ χώρῃ διδάσκειται καὶ μανθάνει τὴν ἀλήθειαν
περὶ τούτων, ἀλλὰ τοῦναντίον πάντες φρονοῦσιν ὅτι οἱ
Σλαῦοι τὸ γένος. Τώρα τὸ ψεῦδος ἔκαμε προόδους καὶ
ἔργον τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων ἐχαρκτηρίσθη ὡς ἔργον
Βουλγαρικοῦ λαοῦ!

Ὁ Βενελῖνος ἐκ τῆς Ρουθηνίας, λέγει περαιτέρω ὅτι
τάξας τὴν πραγματείαν ταύτην, ἐγεννήθη τῷ 1802 ἐδὼς
σίευσεν δὲ τῷ 1827 βιβλίον «Τοὺς ἀρχαίους καὶ τοὺς νεώ-
τερους Βουλγάρους» ἔργον, ἐπιφέρει, λίαν ἀμφισβητησίμου ἱστορι-
αφείας, ἀλλ' ὅπερ ἔσχε μερίστην ἠθικὴν ἐπίδρασιν. Δὲν
ἀπολογηθῶμεν, ἐξακολουθεῖ, περὶ τὰ συμπεράσματα, τὰ
ἐπὶ τὸ πλείστον ἐσφαλμένα, τοῦ βιβλίου τούτου ἡμῖν θὰ
κέρσῃ νὰ πιστώσωμεν τὴν τεραστίαν ἐπίδρασιν ἣν ἔσχεν
τῆς ἀφυσίσεως τῆς Βουλγαρικῆς συνειδήσεως». Δηλαδή
βιβλίον ἦτο τοσοῦτον πλήρες ψευδῶν διδαγμάτων καὶ
στρεφῶν τῆς ἱστορίας, ὥστε ὁ διατριβογράφος ἐνόμιζε
κινώτερον νὰ μνημονεύσῃ μὲν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο μόνον ἐν
ῥόθῳ, ὅτι περιεῖχε σφάλματα, ἔσπευσε δὲ νὰ πισ-
ποιήσῃ ὅτι συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὸ νὰ ἀφυσίσῃ
ἐθνικὴν συνείδησιν τῶν Βουλγάρων. Ὅτι δὲ ὅμως ἡ συν-
είδησις αὕτη καὶ τότε ἠγέρθη ἐκ τοῦ ληθαργικοῦ τῆς ἀμα-
θείας καὶ κατόπιν μέχρι σήμερον ἐτραφῇ καὶ τρέφεται διὰ τὴν
τῆς κατεψευσμένης, πλαστογραφημένης ἀπ' ἀρχῆς με-
τέλους ἱστορίας, τοῦτο δὲν σημαίνει τίποτε. Ὁ σκο-
πὸς ἀγιάζει τὰ μέσα!

Οἱ Γερμανοί, ἐξακολουθεῖ, ἐφεῦρον τὴν φιλολο-
γίαν δι' αὐτῆς ἐβεβαίωσαν τὴν προτεραιότητα ἐαυτῶν ἐν τῇ
ἐθνικῇ Εὐρώπῃ καὶ οὕτως ἐνομιμοποίησαν τὴν ἡγεμονίαν
ὁποῖαν ἐπέτυχον νὰ ἀποκτήσωσιν ἐπὶ ἀλλοφύλων λαῶν.
φιλολογία δὲ δηηρέτησεν τὴν ἄλλην Γερμανικὴν ἐφεύ-
ρον.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΙΕ',

Μονὴ Προδρόμων.

Ἀνερχόμεθα ἐπὶ τῶν πρὸς τὴν πεδιάδα τῶν Σερρῶν κλά-
δων τοῦ Μενονικέως γυμνοὶ λόφοι τὸ πρῶτον, φυτεία ὑπὲρ
αὐτοὺς ἱκανῶς πυκνὴ καὶ ἀνωτέρω πυκνὰ ἄλση πεύκης, κέ-
δρων, ἐρίκνης, ἀγριελιάς, ἐλαίωνες, ἀμπέλοι παρὰ τὰς ἀποκρή-
μους ὄχθας τῶν παραρρέοντων χειμάρρων, ὅπου καταρράται
κρημνίζονται ἀφθονοτάτων κρυσταλλίνων ὑδάτων. Φθάνομεν
εἰς τὴν ἱερωτάτην Μονὴν τοῦ τιμίου Προδρόμου, ἣν παγκο-
σμίῳ φήμῃ καλεῖ καὶ πολλὰν μητέρα τῶν Μακεδόνων τὸ
ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πατριάρχου Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου ἐπί-
γραμμα τὸ ποιηθέν, ὡς λέγεται, ὑπὸ Ἡλία τοῦ Ταντα-
λίδου. Διότι ἐνταῦθα ἐλθὼν μετὰ τὴν παραίτησιν ἀπὸ
τοῦ πατριαρχικοῦ ἀξιώματος ἀπέθανε μετὰ μικρὸν καὶ ἐ-
τάφη—ὅπως καὶ ἀλλαχοῦ λέγεται, ἀσφαλῶς δὲ πλέον βε-
βαιούται καὶ ἐκ χειρογράφων τινῶν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς
μονῆς διηγήσεως τῶν περὶ τὴν ἄλωση χρόνων, ἐνθα
γράφονται ταῦτα. «Ὁ κυρὸς Γεννάδιος ὑπῆγεν εἰς τὴν Μονὴν
τοῦ Προδρόμου πλησίον τῶν Σερρῶν καὶ ἐκεῖ ἀπέθανεν
ἀγίως καὶ θεαρεστῶς καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς.
Αἰωνία καὶ μακαρία ἡ μνήμη αὐτοῦ». Κεῖνται δὲ νῦν τὰ
ἡγιασμένα ὅσα αὐτοῦ παρὰ τὰ ὅσα Ἰωαννικίου ἐπισκόπου
Ἐξεδὼν πρώτου καθιδρυτοῦ τῆς μονῆς καὶ τοῦ μετὰ ταῦτα
κτίτορος τῆς μονῆς, μητροπολίτου δὲ Ζιχνῶν Ἰωάννου. Ἡ
μονὴ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους ἐκ τῆς δραστηρίας
ἐνεργείας τῶν Βουλγάρων διὰ τῶν φονικῶν κομιτατζίδων—
οἷτινες καὶ τὰ πλησίον τῆς μονῆς Ἑλληνικώτατα φέροντα
ὀνόματα, Λάκκοι καὶ Βροντοῦ, παρέσυραν εἰς τὸν Βουλγαρι-
σμόν—ἐδέχθη βουλγαροφρονίας τινὰς μοναχοὺς καὶ παμπού-
λους βουλγαροφώνους ἐργάτας, ὥστε καὶ πολυφόνους κο-
μιτατζίδας ὑπὸ τῷ ἡμέρῳ δέρμα τοῦ προβάτου, τοῦ εἰρηνί-
κου ἀμπελοφυτοῦ ἢ ποιμένους, κρύπτοντας τὸν λύκον τὸν αἰ-
μοσταγῆ. Ἄλλ', ὡς μαρτυρεῖ ἡ βιβλιοθήκη τῆς μονῆς,
σοφῶν ἐνδιαίτημα θὰ ἦτο ἄλλοτε αὕτη, καὶ νῦν δὲ
πλὴν τοῦ μοναχοῦ Γαβριήλ, φιλομαθοῦς ἀνδρὸς ἐπόπτου
τῆς βιβλιοθήκης, καὶ ἄλλων ἀδελφῶν, ἔχει τὸν προη-
γούμενον μὲ τὴν γαληνιάζαν τοῦ δικαίου ὄψιν ὀσιώτατον
γέροντα, κατὰ τὸν βίον λιτότατον, οὐδέποτε πίνοντα οἶνον,
ὅπου οὐδενὸς θέλοντα νὰ ὑπηρετήται εἰς τὸ βαθύτατον, ἀλλὰ
καὶ ὑγιὲς γῆρας αὐτοῦ, τῶν ἐνενηκόντα τεσσάρων ἐτῶν.
Φιλόλογος τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, ἐντρίβης περὶ
τὴν Ἑλληνικὴν καὶ λατινικὴν φιλολογίαν ἐδημοσίευσεν τὸ
ἱστορικὸν τῆς μονῆς, ἐνθαυ δὲ καὶ δακρύων ἐκ συγκινή-
σεως ἐπὶ τῇ δόξῃ τοῦ γένους ἡμῶν διὰ τοὺς τελευταίους πο-
λέμους ἀνέγγινεν ἡμῖν ἀπὸ χειρογράφου ὁ περίσεμνος πρε-
σβύτερος λέγων, διὰ μυρίων παραδειγμάτων ἐκ τῆς πατρίδας
ἱστορίας κοσμούμενον, περὶ φιλοτιμίας, ὡς ἀγούσης εἰς πρά-
ξεις γενναίας καὶ πάντα μὲν ἄλλων, μάλιστα δὲ τὸ γένος
ἡμῶν.

Βιτάστα.

Ἀποκαρτετίζομεν τοὺς φιλοξένους ἀδελφοὺς τῆς μονῆς
καὶ καταβαίνοντες πάλιν εἰς Σέρρας ἀπερχόμεθα δι' Ἀγ-
γίστας εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Παγγαίου Βιτάσταν, κόμην γεν-
ναίων Ἑλλήνων διότι ἐν τῇ μάχῃ, τῇ γενομένῃ τὸν πα-
ρελθόντα Ἰούνιον ἐναντίον δύο χιλιάδων Βουλγάρων, μετὰ
πεντήκοντα στρατιωτῶν ἐστάθησαν καὶ ἐξήκοντα ὑπὸ Βι-
ταστανῶν καὶ ἐκατάστησαν τὴν εἰκοσάπλαστιαν δύναμιν τῶν
πολεμίων, διεκρίθησαν δὲ μετὰ τῶν πολέμιων καὶ νεο-
νίσκοι τινὲς, παιδάκια μάλλον, κατὰ τὴν μάχην ταύτην, καθ'
ἣν περιδόντος ἐκεῖ ἐγένετο ἐπὶ ἀνδραγαθίας δεκανεὺς τοῦ πε-

ζικοῦ, ὅστις ἐφόνευσε μὲν αὐτὸς δέκα πέντε ἐκ τῶν
μίων, ὑπίατρον δὲ ἀποκλεισθέντα ἐν τῇ κώμῃ, ὅτε π
μάχης ἀπεχώρησαν ἐξ αὐτῆς, διασχίσας τοὺς πυκνοὺς
θρούς, εἰσῆλθεν μετ' ὀλίγων καὶ ἐξήγαγεν αὐτὸν
Τίς γνωρίζει νὰ μᾶς ὀνομάσῃ τὸν ἀθόρυβον, τὸν ἀγνω
ῆρωα, ἐν' ἀναγράφωμεν τὸ ὄνομά του εἰς τὴν στήλην τῆς
μῆς τοῦ γένους; Σφίγγομεν μόνον τὴν χεῖρα τοῦ γενναί
καὶ ἀγαθοῦ Ἰωάννου Δήμου τοῦ ξενίσαντος ἡμᾶς καὶ ἀνε
χόμεθα ἐπὶ τῆς πλευρᾶς ὑψηλᾶ τοῦ Παγγαίου εἰς τὴν Μο
νὴν τῆς Κοσσυφηνεΐδος.

Μονὴ Κοσσυφηνεΐδος.

Ἔχει κτισθῇ ἐπὶ τινος θαυμασίας κλιτύος τοῦ ὄρους, ἀφα
νοὺς ἀπὸ τῆς πεδιάδος, ἥτις ὅμως ἀπὸ λόφου πρὸς τὰ βο
ρειοανατολικά θεωμένη, ἐφ' οὗ ἐρείπια ἀρχαίου πύργου, θαυ
μασία ἐκτείνεται μέχρι τῶν Σερρῶν πρὸς δυσμᾶς, πρὸς ἀ
νατολὰς μέχρι τῆς Ροδόπης, εὐδαίμων καὶ εὐδαιμονεστέρα,
ἂν σοφῶς καλλιεργηθῇ. Ἡ μονὴ μὲ εὐρυτάτας αὐλὰς καὶ
ἀπειρίαν κελλίων, μὲ πολύτιμα κειμήλια ἐν τῷ σκευοφυ
λακείῳ καὶ πολυτιμώτατα ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ χειρόγραφα ἀ
κμάζει ὑπὸ τὴν σοφὴν διοίκησιν τοῦ φιλόφρονος ἡγουμένου
κυρίου Μαξίμου καὶ τῶν λοιπῶν εὐσεβεστάτων ἀδελφῶν.

Πράβι.

Καταβαίνομεν εἰς τὴν ἐλληνικωτάτην κώμην Νικήσια
νὴν, καὶ ἐξ αὐτῆς χωροῦμεν πρὸς τὸ Πράβι. Δεξιὰ ἱκανῶς
ὑψηλὰ ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ ὄρους ἔχομεν τὸ ἐκ τριῶν συ
νοικιῶν Παλαιοχώρι, ὧν αἱ δύο φωλεαὶ φανατικῶν Τούρκων
εἶναι ἐκ τῶν φονέων τοῦ Δοξάτου, περαιτέρω χῶρον συ
ναντῶμεν περικαλλῇ ἐκ φυτείας ἐπίπεδον, ὅπου δέκα τοῦ
Παγγαίου Ἕλληνες καὶ τεσσαράκοντα ἐκ τῶν εὐζώνων ἔ
στρεψαν ὅλην Βουλγάρων διλοχίαν. Ἐν Πραβίῳ, καλῇ
κώμῃ καθάρια ἐκ τῆς σοφῆς Ἑλληνικῆς διοικήσεως, οἱ
Τούρκοι ἱκανῶς πολυπληθεῖς προσβλέπουσιν ἡμᾶς, καίτοι
δείκνυνται ἀπαθεῖς μετὰ ἐνδομύχου μίσους, ἀχαριστοῦντες
πρὸς τὴν μέχρι ὑπερβολῆς φιλανθρωπίαν ἡμῶν, ἂν ἡ φι
λανθρωπία δύναται ποτε νὰ ἔχῃ ὑπερβολήν.

Καβάλλα

Μετὰ ὁδὸν δὲ ὀλίγων ὥρων ἐρχόμεθα εἰς Καβάλλαν, τὴν
Νεάπολιν τῶν Δατηνῶν τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, εἰς τὸ
μέλλον διὰ τὴν ἀνατολικὴν Μακεδονίαν μέγιστον ἐμπορίον,
ἀφ' οὗ λιμὴν μέγας καὶ ἀσφαλὴς δι' αὐτὴν καθιδρυθῇ καὶ
ὁδοὶ ταχείας ἐπικοινωνίας πρὸς τὰ ἐνδότερα τῆς χώρας.
Ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως πρόχειρος φαίνεται ἐκεῖ, φρουρὸς τοῦ
κόλπου ἀσφαλὴς, ἡ θάσος, εὐρὺ δὲ πρὸ ἡμῶν τὸ Θρακικόν
ἐκτείνεται πέλαγος σπιλπνόν ὡς δίσκος ἀργυροῦς ὑπὸ τὰς
ἀκτῖνας τοῦ κλίνοντος πρὸς τὴν δύσιν ἡλίου.

Δοξάτον—Δράμα.

Δι' ἀμάξης διελθόντες τὴν πεδιάδα τῶν Φιλίππων, τὴν
εὐδαιμονεστάτην τῆς μακεδονικῆς γῆς, ἀφικνούμεθα εἰς
Δοξάτον. Δὲν εἶναι Μεσολόγγιον εἰς τὴν δόξαν, διότι δὲν
ἔχει συνδῆρη μετὰ τοῦ μαρτυρίου καὶ τὴν ἀλκὴν τὴν πολε
μικὴν, ὅπως ἐκεῖνο, ἀλλ' ἡ ἐν μέσῳ τῶν φρικτῶν σκελέρων
τῶν πυρποληθέντων οἰκημάτων καὶ τῶν δισχιλίων τάφων
ἀκμὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ φρονήματος τῶν περισωθέντων Δοξα
τηνῶν εἶναι εἰς ἐθνικὸν ὕμνον. Πόλις μέλλει νὰ ἰδρυθῇ με
γάλη ἐκεῖ, ἀλλὰ νὰ κτισθῇ πρέπει περαιτέρω, τὰ πυρκαυ
στα δὲ ἐρείπια καὶ οἱ τάφοι τῶν ἀθῶς καὶ ἀτίμως σφαγέν
των δὲ μένων εἰς τὸ αἰώνιον μέλλον κήρυγμα ἐκδικήσεως
κατὰ τῶν ἀνάνδρων φονέων.

Προβαίνομεν καὶ οὐχὶ μετὰ χρόνον πολὺν φθάνομεν εἰς
Δράμα. Ποῦ εἶναι ὁ Μαχμούτ πασᾶς ὁ Δράμαλης; ἡ ἀγερω

πλε-
της
ἡ-
με-
για
Μακεδονίᾳ ἐν Δερεβανκίῳ εἰς παρ
ἐμπόριον ἦλθε γαῖν ἄμερον, ἂν ἔβλεπε τοὺς
τῶν τε κλητῶν αὐτοῦ ὑπεργένους καὶ ἀφελῆς
χίλους μετ' ἀδιαφορίας νὰ παρέρχοντο παρὰ
για τοῦ
Μακεδονίᾳ, διότι εἰδμεν τὴν νέαν μεγάλην
πανεργασίαν εἰς Θεσσαλονικίαν, εὐχαριστοῦντες
ἡμῶν ἐπὶ τῇ ἐπιτήλειᾳ τοῦ Βουλγάρου, ἐφότιος τὸν
χρὺν Βουλγάρων καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν στρατηλάτας
ἐφύστα τὸ πάτριον φρόνημα εἰς τοὺς Ἕλληνας
τὰς ὅτι μετὰ τὴν ἐκ τῆς νίκης φαιδρὰ νὰ τιμᾶται
μαρία ἡμῶν ἐπὶ τῶν ὁδῶν τοῦ Νέστου.
Ἐρχομαι εἰς Ἀθήνας, εὐτυχεῖς διότι δὲν εἰρη
φθῇ τῇ ὑπερωτικῇ γῇ. Ὡ! ἀνάθεμα! τριχ
πρέπει νὰ περιβάλῃ τὸ σῶμα ἡμῶν καὶ τέρας
λὺ τὴν καρδίαν διὰ τὴν ἐθνικὴν συμφορὰν. Ἀνά

ΤῶΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καὶ ἔδδομάδα.

Ἕλληνας λαὸς συναίσθεται ἄριστα ὅτι
αὐτοὶ αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο ἥσαν ἀναγκαῖαι
καὶ διὰ τοῦτο αὐτοὶ τὸ ἔδαφος δὲν εἶναι
ἀκόμη διὰ ῥόδων. Ἐννοεῖ καλῶς ὅτι ἡ
ἡλθεν κατόπιν δύο πολέμων, ἀπροσδοκῶν
τὸν πῶτος μὲν κόσμον, ἀπροσδοκῶν
αὐτὸν δὲν ἀπροσδοκῶντος πρὸς τὰ συμ
ῶν, λέγω, τῶν ριζικῶν τούτων μεταβολῶν
νὰ διανύσῃ δὲ μικρῆς ἀκόμη δυσχερείας, ἕως ὅτου
τὸ κατακάθισι τῆς μεταβολῆς αὐτῆς. Ὁ Ἕλληνας
γνωρίζει καλῶς ὅτι δὲν ἔχει νὰ κάθῃται ἡμέτερος
δαφνῶν τὰς δύο πολέμους. Ὁ Ἕλληνας
δύο πολέμους. Ὁ Ἕλληνας
καὶ ἐργηρόρα.

Ἐλευθ. Βενιζέλος

ΠΡΑΧΕΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κ. Σ. Σμύρνη
Ε. Ε. Ρόδο ν. Αἱ
φύλλον, δι' οὗ λήγει τὸ
νὰ τὰ λαμβάνετε ἀπὸ το
Ι. Βηρυττόν, Κα
θά ν. Ἐπίσης. Μ. Χ
Γρ. Χ. Ἀνδρίτσαι
ἔλθῃ ἡ σειρά των. Ἐκτυπ
Α. Π. καὶ Δ. Σ. Δελφο
Τοῦ α φ ε Εὐχαριστοῦμεν.
Μ ἡ λ ο ν Μπ. Ἀνδρ

ΕΘΝΙΚΗ ΕΒΔΟΜΗΧΑΝΙΑ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΤΑΙΝΙΑΙ

Ἑλληνικῆς κατασκευῆς καὶ
ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ
ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΥΠΟΘΕ
Πολεμικῶν ὁκνηνῶν, Θρα
τῆς Ἑρᾶς καὶ τῆ
ΤΙΤΛΟΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ

Ἀπευθύνεσθε: Ἀθηναῖκ
Κινηματογ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ: Τετάρτη
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ὁδὸς Γ', Σεπτεμβ
Ἐταιρείαν
αφικῶν Ταινιῶν
ἰς Φαλήρην
Ἰουν 10 Ἀθῆναι